i Armene paa den første den bedste Mand, blot for at tilfredsstille det „sydende, brændende Blods" Drift. Det syder og brænder heller slet ikke saa stærkt, dette Blod; vi *kan* godt styre det; thi vor Natur *er* anderledes end Mændenes. *Hvorledes* den er bleven saa meget anderledes, hvad der her er oprindeligt, og hvad erhvervet, det kan i denne Sammenhæng være ligegyldigt; sikkert er det: Kvinden har *endnu* en kyskere Natur end Manden. *Endnu* har hun det, siger jeg: thi saa vist som jeg tror, at denne Natur er erhvervet ved Aarhundreders Optugtelse, saa vist tror jeg, den kan sættes til igjen og forandres — ikke i en Fart, men lidt efter lidt, ganske langsomt — og det til ubodelig Ulykke for Slægten.

At en saadan Forandring *kan* ské, at der er Tegn til, at den vil ské, hvis vi ikke er paa vor Post, derfor fører den her omhandlede Fortælling Bevis. Thi som *Enkeltskildring* er den *sand*, det véd alle vi, som færdes noget blandt vor Tids Kvinder; der er adskillige, slet ikke saa faa, skjønt saare *langt fra de fleste*, der kæmper som Märta Ulfklo, hos hvem den sanselige Drift ved „arvelig Disposition", ved fuldstændig Lediggang, ved uindskrænket Hengivelse til Balglæder og „flirtation" — og rimeligvis ved mange flere samvirkende Aarsager — er hidset unaturlig op, og som sætter deres Kraft og Livsmod til i Kampen, selv om Livet spares, hvad det vel i Reglen gjør. At der findes saadanne ulykkelige Kvinder, det er sandt, det er der ingen Tvivl om.

Det næste Spørgsmaal bliver altsaa: Er det sundt og godt at skrive om dem og det i et Kvindeblad? Jeg maa svare: Hvor hellere? Der læses det jo af de eneste, der fuldt sagkyndig kan tale med, af Kvinderne selv. Og der kan de, bedre end noget andet Sted, sige imod og udtale deres Mening. Og hvad det angaar, om det i det hele taget er sundt at skrive om sligt, er der saa ikke noget i de Ord, som Stella Kleve citerer efter Paul Bourget: „Usund Litteratur! Det er ikke Litteraturen, som er usund! Det er desværre hele vort Samfund, *alle* Samfund maaske. Det er Naturen selv, ved hvis Hjærte der skjuler sig et ubodeligt Onde af Synd, af Smærte og Død." Og er der dog ikke en vis Fornuft i at mene, at hvad vi kan se i vore Medmenneskers Øjne, høre i deres Stemme, føle i hele deres Væsen, det maa vi ogsaa kunne taale at se sort paa hvidt i en Bog og et Blad.